

“Nosaltres volem contribuir a ajudar a construir amb molts altres homes de la terra, amb molts altres pobles, una civilització realment universal que entenem que no pot ser altra que la civilització del treball, una civilització de la pobresa que s’enfronta a la civilització de la riquesa que està portant el món a la seva consumació i no està portant els homes a la seva felicitat”

IGNACIO ELLACURÍA

Per la decisiva aportació cultural al seu país, malgrat les difícils circumstàncies per les quals travessa i, especialment, pel seu compromís amb la justícia a favor dels oprimits i desposseïts d'Amèrica Central i de tot el continent llatinoamericà.

Ignacio Ellacuría va néixer a Portugalete (Biscaia) el 1930. El 1947 va ingressar al noviciat de Loiola. Estudià Filosofia i Lletres a la Universitat Catòlica de Quito (Equador) i Teologia a Innsbruck (Àustria) d'on era professor Karl Rahner, el principal teòleg catòlic de l'època. Va estudiar a Irlanda i a Madrid, on es va Doctorar en Filosofia amb una tesi sobre la filosofia de Zubiri, de qui va ser el col·laborador més proper.

Acabada la formació, Ellacuría fou destinat a la Universidad Centroamericana de El Salvador (UCA), que acabava de començar la seva tasca universitària. Va ser el gran inspirador de la UCA. El 1979 fou nomenat, per primera vegada, Rector de la Universitat, càrrec que va exercir durant tres períodes.

Ellacuría s'ha convertit en un oracle de El Salvador. El seu profund coneixement de la realitat salvadorenca, l'anàlisi polític i social, el seu coneixement de la universitat, i el seu coneixement de l'Església, el van convertir en vida en un referent obligat, tant d'amics com d'enemics per conèixer el país i l'Església.

Coherent amb la seva vocació va ser conseqüent fins el final amb l'opció pels pobres. Va posar a la seva disposició el potencial de la Universitat. Va denunciar la injustícia i va defensar les víctimes. A mesura que avançaven els anys de guerra, va treballar fins l'extenuació per posar-hi fi a través del diàleg i la negociació.

Va ser amic íntim i col·laborador de Monseñor Romero.

El 13 de novembre de 1989, set dies després de rebre el Premi Internacional Alfonso Comín, malgrat el risc que corria la seva vida, va tornar a El Salvador. Amb cinc companys jesuïtes i dues dones, la cuinera i la seva filla, va ser assassinat el 16 de novembre.